ROČNÍK VI | ZÁŘÍ 2026

Farní listy

Luhačovice, Pozlovice a Horní Lhota

Jako máme v jednom těle mnoho údů, ale všechny údy nemají stejný úkol, tak i nás je mnoho, ale v Kristu jsme jedno tělo a jako jednotlivé údy patříme k sobě navzájem.

Řím 12, 4–5

Drazí farníci,

asi jsme nikdo nečekali, že se nedostatek kněží tak brzy projeví i v našem regionu. Sice jsme v projektu Propojení o této variantě uvažovali, ale spíše z pohledu teorie a vzdálené budoucnosti. Ano, někdy jsme postaveni velmi rychle do nové situace.

Tímto moc zdravím všechny farníky z farnosti Horní Lhota, kterou nyní budeme spravovat z Luhačovic. Tato změna se nějakým způsobem dotkne každého z nás.

Chtěl jsem původně psát, co bude jinak. Ale když jsem se nad tím zamyslel, uvědomil jsem si, že toho bude hodně pro vás ve farnostech i pro nás na faře a budeme to postupně objevovat. Přijde mi mnohem důležitější si uvědomit, že tato situace pro nás může být novou výzvou. To, že jsou naše farnosti živé znamená, že by měli být živé i nadále a že to záleží na každém z nás. Když jsem v mládí hrával fotbal, někdy jsem před zápasem slyšel: „To nemá cenu. Stejně na ně nemáme. To prohrajeme." A pokud to člověk vnímal už od začátku takto, tak to většinou moc dobře nedopadlo. Fotbalový zápas se sice nedá srovnávat s životem ve farnosti, ale...

Vím, že v našich farnostech je spousta skvělých a ochotných lidí, kteří mají úžasné dary, že víra, která nás spojuje a je naším pokladem, je pro nás nadějí, že Bůh o nás ví, že nás neopustí a bude nám i nadále pomáhat. Jak říká svatý Pavel: „Vždyť jemu na nás záleží." a „On nás nenechá bez pomoci."

Ať tedy s tímto vědomím a pod ochranou Panny Marie vstoupíme do dalších dnů, které jsou před námi. Možná to nebude lehké, ale věřím, že to s Boží pomocí zvládneme. Moc děkuji za ochotu a za spolupráci na této naší cestě.

P. Jan Ston

Vážení farníci z Horní Lhoty, Dolní Lhoty a Sehradic, milí přátelé,
dostává se vám do rukou nové číslo Farních listů, které je určeno také vám.

Redakce Farních listů vás upřímně zve ke spolupráci. Navazujeme na slova P. Jana v úvodu, „že tato situace pro nás může být novou výzvou." Těšíme se, že najdeme nové spolupracovníky, že obohatíte naši práci svými postřehy a že se nám podaří najít způsob společné práce pro celou naši velkou farní rodinu.
Vy nejlépe znáte situaci ve farnosti Horní Lhota. Vaše názory a příspěvky budou určitě zajímat i farníky z Luhačovic, Pozlovic a okolí.

Své podněty, připomínky, oznámení o chystaných událostech či zprávy o tom, co se u vás událo, zasílejte laskavě na redakční e-mail: redakcefarnilisty@gmail.com.
Děkujeme.

Kde se můžeme v našich farnostech setkávat s Bohem i druhými

Farnost Luhačovice

- Luhačovice – kostel Svaté Rodiny
- Filiální kostel Sv. Josefa – zámecká kaple
- Kaple Sv. Alžběty Uherské – lázně
- Kaple Panny Marie – Augustiniánský dům
- Biskupice – kaple Panny Marie Nanebevzaté
- Kladná-Žilín – kaple Panny Marie Pomocnice křesťanů

Farnost Pozlovice

- Pozlovice – kostel Sv. Martina
- Řetechov – kaple Sv. Anežky České
- Podhradí – kaple Sv. Zdislavy
- Ludkovice – kaple Panny Marie Růžencové

Farnost Horní Lhota

- Horní Lhota – kostel Sv. Dionýsa (Diviše)
- Dolní Lhota – filiální kostel Panny Marie Karmelské
- Sehradice – kaple Panny Marie Matky církve

Přehled bohoslužeb

	Pondělí	Úterý	Středa	Čtvrtek	Pátek	Sobota	Neděle
Luhačovice farní kostel	**18.15** mše sv.		**18.15** mše sv.	**17.00** bohosl. slova	15.00–18.00 adorace **18.15** mše sv.		**8.30, 10.15 18.15** mše sv.
Luhačovice zám. kaple		**7.00** mše sv.					
Biskupice	**17.00** mše sv. lx za 14 dní						
Kladná-Žilín	**17.00** mše sv. lx za 14 dní						
Pozlovice farní kostel	**17.00** bohosl. slova adorace			**18.15** mše sv.		**18.15** mše sv. nedělní liturgie	**8.30** mše sv.
Ludkovice			**17.00** mše sv. lx za 14 dní				
Řetechov			**17.00** mše sv. lx za 14 dní				
Podhradí			**18.15** mše sv. 2. týden v měsíci				
Horní Lhota farní kostel	**17.00** mše sv. nebo bohosl. slova			**17.00** mše sv.		**17.00** mše sv. nedělní liturgie	**8.30** mše sv. 1. neděle v měsíci
Dolní Lhota					**17.00** mše sv.		**10.15** mše sv.
Sehradice			**18.15** mše sv. 3. týden v měsíci				

Milí čtenáři, přinášíme přehled bohoslužeb ve všech našich farnostech. Zároveň však upozorňujeme, že mohou nastat změny, prosíme tedy o trpělivost a pochopení.

Antonín Benjamín Svojsík: odkaz, který žije dodnes

Pagha

Rok 2026 je pro český skauting mimořádný. Připomínáme si 150 let od narození Antonína Benjamína Svojsíka, zakladatele českého skautingu. Narodil se 5. září 1876 a jeho životní příběh je dodnes příběhem služby, výchovy mladých lidí, vztahu k přírodě a hledání způsobu, jak z dětí vychovávat dobré a odpovědné lidi.
Pro Junák – český skaut je Svojsík zakladatelskou osobností. Pro nás skauty v Luhačovicích je ale jeho odkaz především připomínkou toho, proč vlastně skauting děláme.

Z učitele skautským průkopníkem
Antonín Svojsík byl původně učitelem tělocviku. Byl také zpěvákem – jako nejmladší člen Českého pěveckého kvarteta získal přezdívku **Benjamín**, která ho provázela celý život. Měl rád pohyb, přírodu a práci s mladými lidmi.
Když se dozvěděl o novém výchovném hnutí, které v Anglii rozvíjel Robert Baden-Powell, nestačilo mu o něm jen číst. V roce 1911 se vydal do Anglie, aby skauting poznal přímo na místě. Po návratu se rozhodl přenést jeho myšlenky do českého prostředí.
Brzy ale zjistil, že české děti a česká společnost potřebují vlastní pojetí skautingu. Nestačí jednoduše převzít anglickou příručku. A tak začal vytvářet český skauting, který spojoval pobyt v přírodě, praktické dovednosti, službu druhým, vlastenectví a především výchovu charakteru.

Skauting, který měl vychovávat člověka
Rok 1912 se stal jedním z nejdůležitějších roků v historii českého skautingu. Svojsík vydal brožuru Český skaut, uspořádal první kurz pro skautské činovníky a především vydal **Základy junáctví** s ilustracemi Mikoláše Alše.
Tentýž rok se uskutečnil také první skautský tábor. Skauting se začal rychle šířit a během několika let vznikla organizovaná podoba českého skautského hnutí.
Svojsík přitom od počátku chápal skauting především jako **výchovu**. Nešlo jen o to naučit děti rozdělat oheň, orientovat se podle mapy nebo postavit stan. To všechno byly prostředky k něčemu důležitějšímu – naučit se být samostatný, spolehlivý, odolný, umět pomoci druhému a převzít odpovědnost.
A právě tady je Svojsíkův odkaz pozoruhodně aktuální i po 150 letech.

Skauti u zrodu republiky
Jedním z nejkrásnějších příkladů Svojsíkových myšlenek v praxi se stal **28. říjen 1918**, den vzniku Československa.
Nový stát se nerodil v klidných podmínkách. Bylo třeba zajistit fungování úřadů, přenos zpráv i komunikaci mezi jednotlivými místy. A právě zde dostali příležitost skauti.
Jejich výhodou bylo, že byli mladí, pohybliví, zvyklí na disciplínu, ale především byli připraveni **sloužit**. Skauti se zapojili do pomoci Národnímu výboru a plnili úkoly,

které dnes možná působí nenápadně, tehdy však byly pro fungování nově vznikající republiky velmi důležité.

Nejznámější se stala **Skautská pošta**. Skauti doručovali zásilky a zprávy mezi úřady a institucemi v Praze. V době, kdy se teprve vytvářela státní správa nového Československa, tak mladí lidé ve skautských krojích pomáhali zajistit jednu z věcí, bez nichž žádný stát nemůže fungovat – komunikaci.

Je v tom krásný kus skautské filozofie. **Když je potřeba pomoci, skaut se neptá, jestli je to dost atraktivní úkol. Prostě pomůže.**

28. říjen 1918 tak ukázal, že skautská výchova nezůstává jen u táborových her a dovedností. Mladí lidé, kteří se učili odpovědnosti, službě a spolupráci, byli schopni tyto hodnoty využít ve chvíli, kdy je jejich země skutečně potřebovala.

Od roku 1918 až k dnešku

Tato zkušenost je důležitá i pro dnešní skauting. Samozřejmě nežijeme ve světě roku 1918 a úkoly dnešních skautů jsou jiné. Princip ale zůstává.

Skauting se snaží vychovávat lidi, kteří **nečekají jen na to, co pro ně udělají ostatní**, ale jsou připraveni sami přiložit ruku k dílu.

Když dnes naši vedoucí ve skautském středisku Osamělý Jestřáb Luhačovice věnují svůj volný čas dětem, když skauti pomáhají při veřejných akcích, starají se o své okolí nebo se učí spolupracovat a převzít odpovědnost za druhé, je to pokračování stejné myšlenky, která stála i za Skautskou poštou v roce 1918.

Řád stříbrného vlka

Svojsíkův význam pro český skauting připomíná také jedno z nejvýznamnějších skautských vyznamenání – **Řád stříbrného vlka**.

Dnes je Řád stříbrného vlka nejvyšším českým skautským vyznamenáním pro muže. Uděluje se za mimořádný celoživotní přínos skautingu, za zásluhy o rozvoj a šíření jeho myšlenek a za dlouholetou službu skautskému hnutí. Současně může být nejvýše **dvanáct žijících nositelů**.

Jeho historie je spojena už se samotným Svojsíkem, který získal britský **Silver Wolf** od Roberta Baden-Powella. České skautské hnutí později vytvořilo vlastní tradici tohoto vyznamenání.

A právě v tom je symbolika řádu krásná: **neoceňuje jeden mimořádný čin. Oceňuje celoživotní službu.**

Mezi jeho nositele patří významné osobnosti českého skautingu. A v roce 2026 se mezi ně zařadil také **Stanislav Balík – Ježek.**

Stanislav Balík a muži 28. října

Právě **prof. PhDr. Stanislav Balík, Ph.D.** – Ježek nám letos pomůže podívat se na události roku 1918 z trochu jiné perspektivy. V Luhačovicích vystoupí s přednáškou věnovanou **mužům 28. října 1918** a jejich roli při vzniku Československa. Součástí tohoto pohledu bude také připomenutí role, kterou při vzniku republiky sehráli skauti.

Pro naši farnost přitom Stanislav Balík není neznámým hostem. **Ježek u nás už dvakrát přednášel** a jeho návštěvy se tak stávají přirozenou součástí našeho života. Jedna z jeho přednášek byla věnována **svatému Václavovi** – postavě, která má mimořádné místo v českých dějinách i v křesťanské tradici.

Letos se Ježek do Luhačovic vrací potřetí. Tentokrát nás zavede do období **28. října** 1918 a bude hovořit o mužích, kteří stáli u zrodu Československa, i o roli, kterou při vzniku republiky sehráli skauti.

Je v tom vlastně krásná souvislost. Svatý Václav, vznik republiky a skauting jsou témata z různých období našich dějin, přesto se v nich stále vrací podobné otázky: **Jaký má být člověk? Za co je ochoten převzít odpovědnost? A co je ochoten udělat pro druhé?**

Právě taková témata jsou Stanislavu Balíkovi blízká. A možná právě proto se jeho přednášky do našich farností tak dobře hodí.

Odkaz, který pokračuje

Svojsíkův příběh tak není jen příběhem člověka, který před více než sto lety založil český skauting.

Je to příběh myšlenky, která se předává z generace na generaci.

Svojsík ji předal prvním českým skautům. Ti ji v roce 1918 proměnili ve službu nově vznikající republice. Další generace ji nesly přes období svobody, zákazu i znovuobnovení skautingu. A dnes pokračuje také v našem středisku v Luhačovicích.

V oddílech, na schůzkách, výpravách a táborech. V práci vedoucích, kteří svůj čas věnují dětem. V kamarádství, které mezi skauty vzniká. V pomoci druhým.

Právě tak žije odkaz Antonína Benjamína Svojsíka i po 150 letech.

Nejen jako vzpomínka na jednoho významného muže. Nejen jako kapitola z dějin českého skautingu. Ale jako otázka, kterou si může položit každý z nás:

Co uděláme my, když přijde chvíle, kdy bude potřeba pomoci?

Foto (zdroj): skaut.cz

Rozhovor s bývalým jáhnem P. Pavlem Kaškou

Vedla Klára Bětíková

Do Luhačovic a Pozlovic jste přišel trochu netradičně, a to v říjnu roku 2005 navíc jako jáhen. Jak vzpomínáte na své začátky duchovní služby u nás?

V první řadě je nutno vzpomenout, že jsem jako jáhen měl zastupovat kaplana. Abych pomohl otci Hubertovi, tak jsem každou druhou neděli s ním absolvoval čtyři mše svaté, kde jsem kázal. V týdnu jsem měl kázání na dětských mších a učil náboženství v Luhačovicích, Pozlovicích a Biskupicích, někdy až 200 dětí za týden někdy i za katechetku. Do okolních kaplí jsem jezdil na bohoslužby slova.

Svou první mši svatou po kněžském svěcení jste sloužil právě s našimi farníky před 20 lety při pouti na Provodově. Můžete se s námi prosím podělit o své dojmy?

Bylo to nečekané, hodně lidí, tréma. Mše svatá se v semináři neučí, je to jak poprvé řídit autobus plný lidí a vy jste doposud jezdili jako spolujezdec.

Většinou se první dny novokněz učí sloužit sám nebo v malém společenství až do primice. Když jsem po mši dával požehnání, došlo k jednomu uzdravení. Letos je to dvacet let, tak jsem to na Provodově oslavil mší svatou s rodinou.

Na Provodově jste se také loučil a vaše kroky směřovaly do Zábřehu na Moravě. Jaká byla vaše další cesta?

Kaplanská místa po roku v Zábřehu, Šumperku, Zdounkách. Následovalo první samostatné místo administrátora v Určicích na tři roky, tam mě vyhořela částečně fara. Dalším místem, už tedy farářským, byly Milotice, kde jsem strávil 14 roků. V době psaní tohoto článku jsem týden přestěhovaný na novém místě v Popovicích u Uherského Hradiště. Shodou okolností, tak jako v Luhačovicích i tady jsem střídal P. Roberta Pokrywku.

Foto (zdroj): mlp.rajce.idnes.cz

Nyní mám v Podolí farnici–varhanici rodačku z Luhačovic Veroniku Zapletalovu (Kohoutkovou) vzala si mého spolužáka ze semináře. S mým sousedem z Vracova P. Josefem Zelinkou (kaplanem v Luhačovicích a okolí) jezdíme na cyklopoutě a ke Sv. Antonínkovi u Blatnice.

V minulém rozhovoru nám P. Martin Vévoda (který k nám do farností nastoupil po vás) prozradil, že jste společně natáčeli scénku ze seriálu „Pat a Mat". Jak tato myšlenka vznikla? Kolik jste natočili dílů a je možné je někde zhlédnout?

Díl je jen jeden, natočen na zakázku. Myslím, že jsme měli zahrát s Martinem scénku na děkanátním setkání mládeže v Tatenicích. Domluvili jsme se, že natočíme klip, který tam pustíme. Jako kameramana jsme přizvali Karla Hořáka. On a Martin se často chovali jako Pat a Mat. Vše bylo na první záběr. Karel se u všeho řehtal, až se třepal foťák na stativu. Začali jsme natáčet v kostele v Jedlí. Pak jsem napsal scénář a dotočili jsme to na faře v Šumperku. Celkově je to chaotické a chtělo by to titulky. Je to asi o časech vzpomínání, kdy byly plné kostely, až to skončilo zpíváním s radiem Proglas v prázdném kostele. Scénka je ke zhlédnutí na YouTube (Pavel Kaška Mat a Pat).

Prozradil jste o sobě (v Miloticích), že máte mnoho zájmů. Mě zaujal misijní program Antiochia. Přiblížíte ho prosím čtenářům?

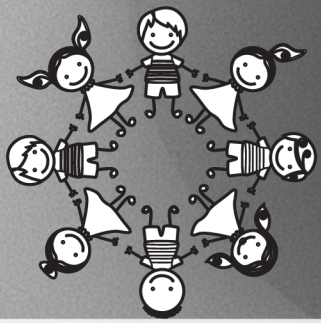
První Antiochii jsem absolvoval v polovině devadesátých let. Je to nahodile vytvořená evangelizační skupina složená z bohoslovců a laiků, která ve spolupráci s biskupem vybere duchovně skomírající farnosti a o prázdninách během čtyř dvoutýdenní turnusů mladých se snaží probudit víru v těchto místech. Nejvíc jsem se angažoval jako bohoslovec a zažil obrácení a některá přátelství trvají až doposud.

Zmínil jste také, že nejraději byste chodil po horách a místech nedotčených člověkem. Jak se vám to daří? A jaký byl váš nejsilnější moment nebo nejzajímavější fotka, kterou jste pořídil?

Doposud mám radši hory než moře. Ale nerad cestuju sám. Poslední tři roky jsme jezdili s kněžími do Orlických hor. Tak pěkný byl pohled ze Sněžky. Patnáct let jezdím cyklopouťe. Loni jsme jeli do Říma přes Alpy. Letos z Uherského Brodu cestou pod Tatrami do Levoče. Fotím dokumentárně, zajímavosti a farní život. Kolem 7000 fotek ročně. Taky posledních dvacet let jezdím na vodu s farníky. Začali jsme na Bečvě a Moravě, nyní na Vltavě nás bylo asi padesát. Chodím pěší poutě na Velehrad a do Žarošic. Také vozím děti na duchovní pobyty do kláštera v Hoješíně.

Otče Pavle, moc vám děkujeme za váš čas na rozhovor pro naše Farní listy, a přejeme mnoho Božích milostí do vaší další nejen duchovní služby.

FarLístek

Příloha Farních listů věnovaná dětem

S Ježíšem do nového školního roku

Milé děti,
prázdniny utekly jako voda a před námi je nový školní rok. Někdo jde do školy poprvé, někdo už zná svou třídu i paní učitelku. Možná se těšíte na kamarády, ale možná máte také trochu obavy. Dobrá zpráva je, že na všechno nemusíme být sami.
Pán Ježíš slíbil: „**Já jsem s vámi po všechny dny**.“ (Mt 28,20)
To znamená, že je s námi doma, ve škole, na hřišti i v kostele. Když se nám něco povede, raduje se s námi. Když se nám něco nepodaří, pomáhá nám začít znovu.
Zkus se tento verš během září naučit zpaměti. Možná zjistíš, že ti dodá odvahu ve chvílích, kdy budeš mít strach nebo tě čeká něco těžkého.

Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.

Modlitba školáka

Pane Ježíši, prosím Tě, provázej mě dnešní den. Pomáhej mi být statečný, veselý a laskavý ke všem lidem. Dej mi moudrost při učení, trpělivost, když mi něco nepůjde, odvahu říkat pravdu, ochotu pomáhat a radost z maličkostí. Žehnej prosím mé rodině i celému světu. Amen.

Jak se orientovat v Bibli?

POMOCÍ SOUŘADNIC!

Bible je jako velká kniha plná příběhů, moudrosti a důležitých zpráv. Abychom v ní snadno našli to, co hledáme, používáme souřadnice.

Souřadnice mají 3 části:

1. KNIHA

Nejprve si najdi, o kterou knihu Bible jde. Např. Marek, Genesis, Jan, Žalm... Pozor, název knihy můžeme zapisovat i pomocí zkratek (Matouš = Mt).

2. KAPITOLA

V každé knize jsou kapitoly. Vyber správné číslo kapitoly.

3. VERŠ

Každá kapitola má verše – jednotlivé věty nebo myšlenky. Vyber správné číslo verše.

KNIHA	KAPITOLA		VERŠ
MATOUŠ	18	:	3

MATOUŠ

Nejmenší jsou největší

18

1 V tu dobu přišli učedníci za
Ježíšem s otázkou: „Kdo je v
nebeském království největší?“
2 Ježíš k sobě zavolal malé
dítě a postavil je doprostřed
3 se slovy: „Amen, říkám vám,
pokud se neobrátíte a
nebudete jako děti, vůbec do
nebeského království
nepřijdete.

Zkus si to!

Najdi v Bibli toto místo: **Žalm 23,1**

Kniha: _____

Kapitola: _____

Verš: _____

TIP: Na začátku Bible najdeš obsah – seznam všech knih a číslo strany, kde se nachází.

Ježíš – nejlepší učitel

Příběh z evangelia podle Lukáše: Lukáš 2 : 41–52

Každý rok putovali Marie a Josef do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Když bylo Ježíšovi 12 let, vydal se s nimi.

Po skončení svátků se všichni vraceli domů. Najednou Ježíše nemohli najít. Marie s Josefem si mysleli, že jde někde mezi příbuznými.

Po třech dnech ho našli v jeruzalémském chrámě. Seděl mezi učiteli. Pozorně je poslouchal, pokládal jim otázky a sám také moudře odpovídal.

Josefa s Marií ale zajímalo, jestli je Ježíš v pořádku. Tolik se o něho báli! Tak dlouho ho hledali.

Potom se s nimi vrátil domů a poslouchal je. Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.

Co si z příběhu můžeme odnést:

- Poslouchat své rodiče jako Ježíš.
- Milovat Boha a k lidi kolem nás.
- Umět napravit své chyby.
- Učit se, klást otázky a naslouchat druhým.

Selhání a úspěch

„Sám Bůh nebes nám dopřeje úspěch.“
Nehemjáš 2,20

Jestli chceš svá selhání proměnit v úspěchy, musíš udělat dvě věci:
1) Uvědomit si, že Bůh chce, abys byl úspěšný, protože jsi jeho dítě. Když se nad tím zamyslíš – který dobrý a milující rodič by nechtěl úspěch svých dětí? Tváří v tvář nepřekonatelným překážkám a hrozbám nepřátel Nehemjáš prohlásil: „Sám Bůh nebes nám dopřeje úspěch“ (Nehemjáš 2:20, ČSP). A dopřál!
2) Uvědomit si, že ze selhání se učíš. Čím větší neúspěch, tím větší příležitost se z něj poučit. Nejprve ale musíš uznat výchovný potenciál svých chyb, rozhodnout se, že se z nich budeš učit, tím růst a ve výsledku se měnit.
Thomas Edison řekl: „Neklesám na mysli, protože vyloučení každého nezdařeného pokusu je dalším krokem vpřed.“ V jednadvaceti letech si zařídil laboratoř v Menlo Parku v New Jersey a stal se vynálezcem na plný úvazek. On a jeho tým neustále pracovali až na čtyřiceti různých projektech a každoročně přihlašovali více než čtyři sta patentů. Edisonovo horečné pracovní tempo a jeho produktivita způsobily, že místní občané mu přezdívali „čaroděj z Menlo Parku“. Nebyl ale vždy úspěšný. Faktem je, že s mnoha svými vynálezy bojoval. Navzdory jednomu trapnému neúspěchu za druhým se však odmítal vzdát. Často se mu pro jeho vytrvalost vysmívali, ale on po nějakých deseti tisících pokusů v roce 1879 konečně vynalezl žárovku. Střídavou úspěšnost svého pracovního života shrnul slovy: „Neselhal jsem. Objevil jsem deset tisíc způsobů, které nefungují.“
Přestaň ve svých nezdarech vidět něco negativního. Skutečných selhání bývá v životě velmi málo. Většinou jde o volbu z více možností: některé fungují, jiné ne. Pravda je taková, že když budeš mít Boha na své straně, zvítězíš!

Seznamte se s knihou

Pozor srdce muže
Divoký a opravdový

Tyto knihy od **autora Johna Eldredge** jsou určeny jak pro mladé chlapce a muže každého věku, tak i pro ženy.

Kniha **Pozor, srdce muže** hovoří o mužském srdci a o touhách, které do něj vložil sám Bůh – po dobrodružství, boji a získání srdce krásné ženy. Mně osobně velmi pomohla při hledání vlastní identity i při pojmenování věcí, které ve mně byly v minulosti pošlapány, ačkoliv měly být rozvíjeny. Kniha je poutavá a hluboká, plná dobrodružství. Místy bývá čtení náročnější a vybízí k modlitbě. Bůh ke mně skrze tato slova promlouval a uzdravoval mé vnímání sebe sama, Boha i lidí kolem. Autor vše doplňuje příběhy ze svého života a odkazuje na biblické verše.

„Dobrodružství se vším nezbytným nebezpečím a divokostí je duchovní touha, hluboce vepsaná do mužovy duše. Srdce muže potřebuje místo, kde nic není prefabrikované, stavebnicové, nízkokalorické, zapínané na zip, franšízované, on-line a na ohřátí v mikrovlnce. Místo, kde nehoří termíny, nezvoní mobilní telefony a neschůzují výbory. Místo, kde je prostor pro duši. A konečně místo, kde geografické uspořádání věcí kolem nás odpovídá geografickému uspořádání našeho srdce. Podívejte se na hrdiny biblických knih: Mojžíš se s živým Bohem nesetkal v nákupním středisku. Našel ho (nebo spíš Bůh našel jeho) kdesi v Sínajské poušti, daleko ode všech vymožeností Egypta.“

Pozor, srdce muže, str.15

Kniha **Divoký a opravdový** na předchozí knihu navazuje. Přehledně popisuje jednotlivá období mužského života a nabízí pohled na to, co je pro dané fáze typické a jak přistupovat k výchově. Klíčové pro mě bylo zjištění, že i když jsem v mládí něco zameškal, Bůh jako můj Otec mě těmito etapami dokáže provést i dnes, bez ohledu na můj věk. Autentičnost autora, který sám vyrůstal bez dobrého otcovského vzoru, dává naději, že Bůh nejen chce, ale také koná.

Obě knihy vřele doporučuji jak mladým mužům, kteří hledají sami sebe, tak jejich rodičům, kterým pomohou lépe porozumět potřebám dospívajících synů.

Jakub Hájek

Jakub za Jakubem

Jakub Slovák

V polovině června jsem vykročil na pouť směrem do španělského města **Santiago de Compostela.**

Do tohoto města přichází denně stovky poutníků, aby uctili a pomodlili se u ostatků Ježíšova apoštola, svatého Jakuba staršího. Ty jsou uloženy pod oltářem v katedrále Svatého Jakuba. Ovšem pro většinu poutníků je důležitější cesta, tzv. Camino de Santiago, po které se ke katedrále dostanou. Jelikož je tato pouť stále více známější a navštěvovanější (nejen věřícími lidmi), je už více než 10 různých cest napříč Španělskem, které si poutník může vybrat. A pokud někdo vnímá, že je to pro něj krátké, může vyrazit třeba i z domu. Tato síť cest vede napříč celou Evropou, včetně České republiky.

Poutníci na tuto pouť chodí z různých důvodů, zpomalit, popřemýšlet nad životním rozhodnutím nebo si třeba splnit životní cíl. Já jsem měl těch důvodů několik. Například že je to pouť k mému křestnímu patronovi, nebo to, že jsem si dal s Bohem takovou dohodu, že pokud splním státnice a udržíme se ve fotbalové soutěži, tak půjdu. A ono všechno úspěšně dopadlo, tak následovala má část dohody.

Vnímal jsem, že se mám vydat z prahu domova, jak se dřív na takové poutě chodívalo. Nicméně po prvním týdnu, kdy jsem si sáhl jak na psychické, tak i fyzické dno, jsem přistoupil k přiblížení se pomocí letadla. Doletěl jsem do Lisabonu, odkud jsem už opět po svých kráčel sice směr Santiago, ale s oklikou přes poutní místo Fatima. I tím jsem si splnil další sen.

Následně jsem se autobusem přesunul do Porta, odkud už začalo davové šílenství. Do této doby jsem potkal asi čtyři poutníky. Tato část „Camino Portugues“ je jedna z nejnavštěvovanějších, a proto si už člověk musel řešit ubytování dopředu (pokud to šlo).

Na druhou stranu jsem se díky ostatním poutníkům necítil sám a když jsem potřeboval, mohl jsem si s kýmkoliv povykládat. Nebo vám cesta připraví takové dobrodružné situace, jako například sdílení podlahy s dalšími poutníky během spánku před dveřmi na faru.

Šedesát kilometrů před Santiagem jsem odbočil na tzv. Variante Espiritual, která sice trasu o 2 dny prodlouží, ale ocitl jsem se konečně mimo dav poutníků. Vrcholem této zacházky je plavba lodí po řece, po které se podle legend doplavily ostatky svatého Jakuba do Španělska.

Po příchodu do Santiaga jsem si skočil do turistického centra pro razítko a následně šel na hlavní poutnickou mši, která se koná každý den ve 12 hodin. Rozhodl jsem se pro tuto mši hlavně z důvodu, že jsem od poutnic předešlý den zjistil, že se má během tohoto obřadu použít tzv. Botafumeiro, neboli kadidlo zavěšené na stropě. Po ní následoval slavnostní oběd se skupinou italských poutníků, které jsem potkával skoro každý den.

Jelikož jsem toho měl málo a z prozíravosti jsem měl let domů objednaný až za necelý týden, pokračoval jsem s chůzí tentokrát směrem do malého městečka Muxía. Zde se měla zjevit Panna Maria svatému Jakubovi, aby ho podpořila v kázání evangelia. A jako úplný závěr mé pouti byl mys Fisterra, z minulosti známý jako „konec světa“.

Po návratu do Santiaga jsem přemýšlel, kde bych mohl nechat všechny úmysly, za které jsem se mohl modlit (bylo jich krásných dvěstě tři, za což vám děkuji). Po asi deseti nepodařených pokusech o jejich zapálení v jednu v noci jsem to nechal na další ráno, kdy jsem je uložil přímo k ostatkům svatého Jakuba.

Jako závěrečná třešnička po mém putování bylo milé setkání u autobusu na letišti v Portu, kdy jsem potkal tři dámy z přespolních farností od Luhačovic.

Překvapuje mě ještě stále, kolik se toho člověk naučí za měsíc chůze, při které jsem ušel přes 700 km a udělal přes 1 000 000 kroků. Co ale jsem se naučil a učím každý den asi nejvíce je, že se snažím být na druhé milý. Nejen na ty známé, ale i na ty, co neznám. Stačí třeba jen úsměv a pozdrav, protože nikdy nevíte, co ten druhý prožívá. Já jsem to poznal z druhé strany, kdy jsem se cítil sám, na dně, s myšlenkami, že tu pouť zabalím, ale jediný úsměv a pozdrav od nějaké starší paní mi dal sílu a chuť pokračovat dál. Tak pokud bych vám měl předat jedinou věc, kterou si z toho vzít, tak prosím toto.

A na závěr bych vám chtěl moc poděkovat. Všem těm, kteří se za mě modlili, mysleli na mě, podpořili mě například hezkým vzkazem, zprávou nebo finančním darem. I za vás jsem obětoval tuto pouť. Bůh konal velmi silně a já jsem si to užíval, jak nejvíc bylo možné.

Rozhovor s Milošem Doležalem

Vedl Zbyněk Lekeš

Miloš Doležal, básník, spisovatel, badatel, navštívil naši farnost v květnu a poskytl rozhovor pro Farní listy.

Vysočina je kraj, s kterým jsi bytostně spojen. Co pro tebe znamená a jak bys ji představil?
Je to můj rodný i domovský kraj, současně kraj mých předků a doufám, že i potomků. Tedy střed světa, kotva i Achillova pata. Je to krajina žulová a krabatá, hrbolatá, současně místy stále ještě záhadná a samotářská. Vzpříčená mezi Moravu a Čechy, jak tříska zarytá pod kůži. Býval to kraj svérázů a originálů, šlachovitých hospodářů, kteří obstáli za nacistické okupace, a i proto byli tvrdě pronásledováni za komunismu. Babice, Číhošť, Želiv, Nová Říše... Bývalo to také území básníků, muzikantů, malířů, písmáků (za všechny alespoň Deml, Zahradníček, Jirous, Josef Florian, Reynek, Zrzavý, Mahler, Martinů). Co z toho zůstalo? Trosky, ale i výzva, nebát se navázat na hlubokou tradici (která není popelem, ale žhavým uhlíkem) a žít naši současnost nebojácně, s radostí.

Už od mládí se věnuješ badatelské práci, kdy poprvé ses dozvěděl o osudech mučedníka otce Josefa Toufara? Jak ti změnil život jeho pohnutý příběh?
Moji prarodiče (z matčiny strany) byli Toufarovými farníky a přáteli. Když jsem vyrůstal, číhošťská kauza byla tabu, ale občas se o Josefu Toufarovi u nás doma mluvilo, s pohnutím. Našel jsem také jeho fotku a noviny z roku 1968, kde se o tom poprvé psalo. A pak jsem s kamarádem v roce 1987 navštívil poprvé Číhošť. Lidé se nás báli, ustrašení a vlastně celá vesnice jako by tonula v úzkosti. Až teprve návštěva Toufarovy neteře v sousední vesnici, paní Pospíšilové, byla zásadní. Velice otevřeně o všem hovořila a pro mě to znamenal jakýsi vnitřní průlom. Za dva roky padl komunismus a já se mohl naplno té kauze věnovat, objíždět pamětníky, také spoluvrahy a později bádat v archivech a napsat o tom knížky. A jak změnil můj život? Nedokáži to posoudit, moc se nepozoruji, ale doufám, že k lepšímu.

Jak se ty osobně díváš na události, které se staly v Číhošti v roce 1949, STB je nazvala tzv. číhošťský zázrak?
Původně, jako student, jsem se domníval, že se jednalo o provokaci StB. Ale postupně, jak jsem do kauzy pronikal a rekonstruoval děje i detaily, tak jsem si začal uvědomovat, že tam skutečně došlo k něčemu mimořádnému, tajemnému, racionálně nevysvětlitelnému. Svět má svá tajemství a toto je jedno z nich.

Proč zrovna Číhošť? Vzniklo spoustu mýtů kolem této události, které jsou nejbizarnější?
Nevím, přesněji – mohu se pouze domnívat. Myslím si, že jakási interakce mezi „nebem a Číhoští, číhošťským křížkem“ mohla vzniknout proto, že tam působil Josef Toufar, neběžný kněz, ryzí muž, opravdový, nekariérista, pevný venkovan. A rozličných mýtů a bajek je kolem Číhoště

spousty – třeba že tam přistál létající talíř nebo že místní chovatelka veverek tam vpustila veverčata nebo že to způsobil jakýsi aviatik, právě prolétající nad Vysočinou.

Jaký byl otec Josef Toufar?
Už jsem naznačil – venkovsky neokázalý, otevřený, vtipný, múzický, pracovitý, sportovně netalentovaný, srdečný, trpělivý. Jeho otevřená povaha pramenila v jeho dětství a mládí – vyrůstal a žil v arnolecké hospodě, která byla středem života vysočinské obce.

Dokázali jsme se vypořádat s komunistickou minulostí a jejími zločiny?
Nedokázali, ale je to proces, vypořádávání trvá desetiletí. Je však do nebe volající, že jsme alespoň symbolicky nedokázali potrestat ty nejhorší zločince, kteří ještě v devadesátých letech žili – Grebeníček, Vaš, Štrougal, Košař atp. Vždyť i spoluvrah patera Toufara, estébák Mácha, byl odsouzen na dva roky a odseděl si sotva rok.

Jak na tebe zapůsobil náš farní sál a Luhačovice?
Díky místnímu kněži otci Janu Stonovi jsem mohl přespat na faře v Luhačovicích, s kamarády Zbyňkem a Romanem se potoulal prosvětleným jarním lázeňským centrem a nahlédl pod povrch dějů, na přednášku přišla spousta lidí a sál s kavárnou nabídl vlídnou tvář – co víc si přát. A ještě jsem stihl alespoň krátkou návštěvu poutního místa Malenisko, které v jarním vánku a mezi rozkvetlými stromy působilo takřka nehmotně jako sen. Rád se vrátím, bude-li příležitost.

SUDETY DOBYTÉ I DOBITÉ

BESEDA NA TÉMA ČESKO – NĚMECKÉ VZTAHY, PUTOVÁNÍ STŘEDNÍ EVROPOU, ŘEKA LABE, EVROPSKÉ PAMÁTKY, LITERÁRNÍ REFLEXE

POZVÁNKA
11. 9. V 19.00 H
LUHAČOVICE
FARNÍ SÁL

Výjimečné setkání se známými novináři a cestovateli s Jiřím Peňásem a Lubošem Palatou.

Jiří Peňás

novinář a kulturní publicista, pracoval v Mladé frontě, v Lidových novinách, časopisu Týden, nyní působí v týdeníku Echo. Je autorem šesti dílů výprav, knihy cestopisů a místopisů po vlastech českých a moravských, po sousedních evropských zemích, v nich zajímavě a poutavě přibližuje zajímavá místa a města. Je tvůrcem knihy Pábení a naděje – fejetony a eseje o literatuře, výtvarném umění, filmu, hudbě. Nositel Ceny Ferdinanda Peroutky.

Luboš Palata

novinář a komentátor, pracoval v Hospodářských novinách, týdeníku Respekt, pro BBC, nyní působí jako evropský editor a reportér Deníku. Je autorem úspěšné knihy Elbe: Velká řeka, zachycuje cyklocestu od pramene Labe až k moři, řeku příběhů jedinečných míst.
Je nositelem literární ceny Egona Ervína Kische.

Co nás ve farnostech čeká

Neděle 30. 8. / Žehnání aktovek

Září / Dny Charity Luhačovice

- 9. 9. hravé dopoledne ve stacionáři
- 10. 9. charitní pouť na Sv. Kopeček
- 24. 9 měření glykemie a tlaku
- 29. 9. 7.00 mše sv. v zámecké kapli

4.–6. 9. Farní pouť do Bílé Vody a okolí

Sobota 5. 9. / Púť pro robky

Pátek 11. 9. / Luhačovice
Beseda – Sudety dobyté i dobité

- 19.00 h ve farním sále

Neděle 13. 9. / Pozlovice
Farní den – od 14.30 na farní zahradě

Sobota 19. 9. / Luhačovice
Dokument o Rychlebských horách
a setkání s FS Borůvěnky z Rychleb. hor

- 18.00 ve farním sále

Neděle 20. 9. / Poděkování za úrodu

Neděle 27. 9. / Luhačovice
Benefice pro mozaiku

Neděle 4. 10. / Ludkovice
Pouť k Panně Marii Růžencové

- 14.30 poutní mše svatá

QR Platba

Č. Ú. 1404875369/0800

Drazí čtenáři, zde je možnost darovat libovolný příspěvek na činnost farnosti, která zahrnuje i vydávání Farních listů.
Nebo přispět na mozaiku u kostela.
Děkujeme za váš dar.

Prosíme také o zapojení do dárcovského fondu Donátor, který slouží zejména pro pokrytí mezd kněží. Lze přispět i jednorázově.
Děkujeme.

ARCIBISKUPSTVÍ OLOMOUCKÉ DONÁTOR.cz®

Farní listy. Neprodejné. Vydává: Římskokatolická farnost Luhačovice, Pozlovice a Horní Lhota pro vnitřní potřebu svých farníků. Adresa: Duchovní správa v Luhačovicích, Pod Kamennou 1000, Luhačovice. E-mail: faluhacovice@ado.cz, FB: facebook.com/farnostluhacoviceapozlovice, web: www.luhacovicefarnost.cz. Redakční rada: Bc. Klára Bětíková, Bc. Karolína Kunorzová, Mgr. Zdenka Pančochová, pod vedením P. Mgr. Jana Stona.
Své příspěvky můžete zasílat na **redakcefarnilisty@gmail.com** do 12. dne předcházejícího měsíce.

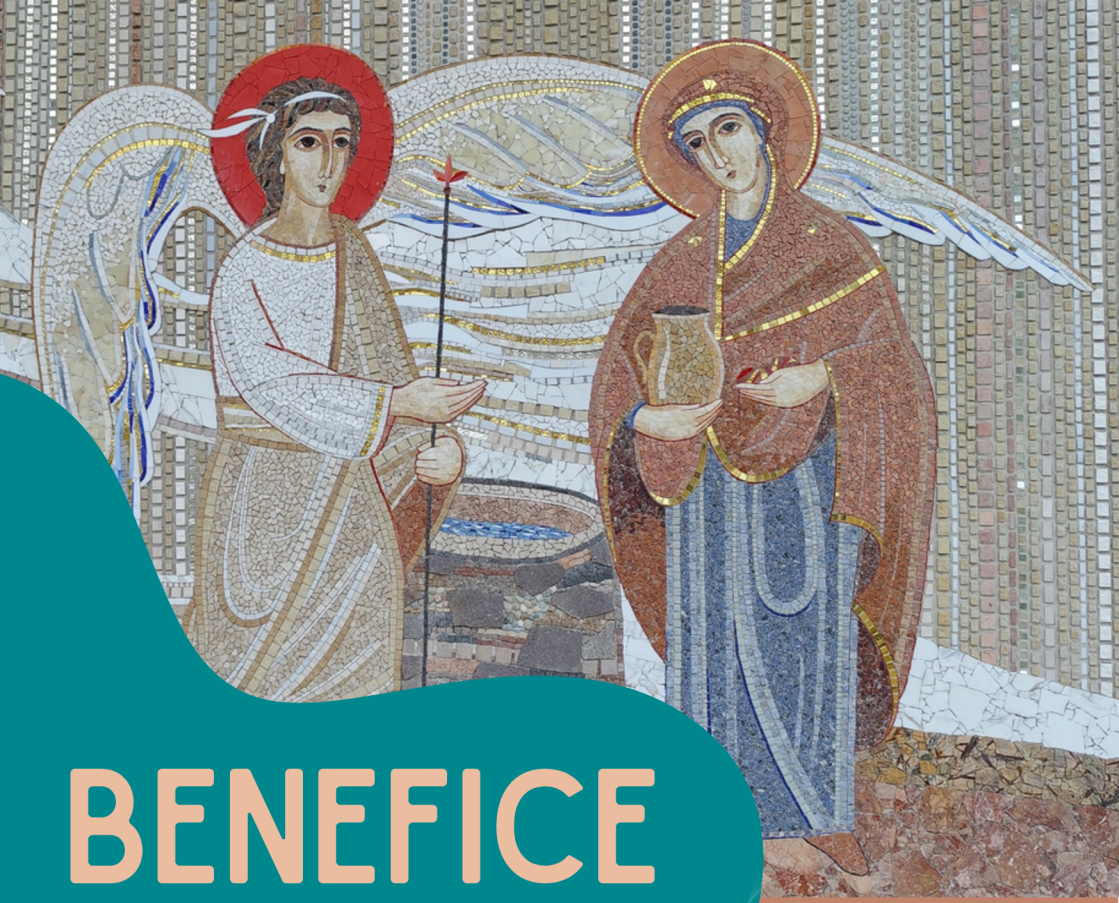
FARNÍ DEN

skákací **hrad**, kreativní a sportovní
aktivity pro děti i dospělé

čepované
pivo
dobroty z
udírny

neděle **13. 9. 2026**
od **14:30**
farní dvůr v **Pozlovicích**

Srdečně zveme také farníky z farnosti Horní Lhota

BENEFICE
PRO MOZAIKU

27. ZÁŘÍ 2026

LUHAČOVICE

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

PO CELOU DOBU BUDE OTEVŘENA FARNÍ KAVÁRNA

VÝTĚŽEK Z CELÉHO ODPOLEDNE BUDE VĚNOVÁN NA DOKONČENÍ MOZAIKY

Jan Senft

15.00 – VYSTOUPENÍ PÍSNIČKÁŘE „ČLOVĚK KRVE“ NA NÁDVOŘÍ KOSTELA

Matúš Maraček

19.30 – VARHANNÍ KONCERT V KOSTELE